

Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 3 SOMMEREN 1979 II. ÅRG.

DRØMMEN OM SOMMER.

Vi drømte om fine varme julidager, med sol fra blå himmel og svak sølgangsbris. Vi drømte om bading fra holmer og knatter øg soling langs etter svabergene. Vi drømte om fisketurer på en blank og stil- le fjord, og myke svale augustkvelder rundt grillen i hagen eller nede ved stranden. Vi drømte om holmeturer øg kaffekos i det fri. Kort sagt: Vi drømte om en ekte god gammeldags sørlandssommer. Vi syntes likesom vi hadde fortjent det etter den lange harde vinteren og den sure regnfulle våren. -Men vi ble nok dessverre litt skuffet, ja ganske mye. Vi hadde noen fine varme dager rundt pinse, i begynnelsen av juni, men det var igrunnen det hele. Forhåpningene som vi hadde satt til juli, blåste bort med vestavinden. Hele fellesferien ble en heller kald fornøyelse.

August kan mange ganger være en fint tid, men også den sviktet oss i år, opptil denne tid. Riktignok har ikke vestavinden vært så ille, men vi har hatt lange perioder med regn. Badeliv i sjøen har nesten ikke forekommet i sommer, da vann på 14-15 gr. neppe skal friste til store utskeielser i den rettning.

Men helsvart har det ikke vært, noen fine dager har vi hatt, men de har vært, som de sier derover "Few and far between". Men bare for å vise at den ikke helt hadde glemt oss, gav sommeren oss en verdig avskjed. 2-3 dager med temperatur rundt 20 gr. og riktig deilig. Mandag 20.aug. var den helt store dag, blikkstille og klart. Båtene svermet utover sjøen. Folk badet og koset

seg. Det var likesom de ville feste til bevistheten minnér om en sørlandssommer, slik den egentlig skal være. Minner de kan leve videre på når höst- og vinterstormene igjen uler rundt hushjörnene.

HILSEN FRA MEXICO.

Den 18. juni forlot jeg Norge (Gamlelandet som det jo heter på denne siden av vannet), for å bosette meg noen år i Mexico. Jeg fløy med jumbojet (Boing 747 med 381 passasjerer) fra Gardermoen direkte til New York, hvor jeg ville stoppe et par dager for å hilse på en del av min kjære slekt (Rey Dyrstad m/kone og to sønner).

Tante Ellinor og to sønner har jeg aldri truffet før, og det gjorde jo besøket enda artigere. Jeg fikk se en del av byen og dens serverdigheter, og hadde et par herlige dager.

Onsdag den 20. juni videre syd-vestover til Mexico. New York virket stor, men da vi tok en runde over Mexico City skjønte jeg at den var bare landsbyen i forhold. Byen har nemlig tett bortimot 14 mill. innbyggere, d.v.s. ca. 28 ganger større enn Oslo, for dem som har vært der. ... Vel, vi kom oss da ned uten problemer. DC-10 flyene står jo som dere vet på bakken, så det var ikke et slikt jeg fløy med. På flyplassen ble jeg hentet og kjørt til et hotel i nærheten av hvor jeg skal jobbe. De første minutene følte jeg meg litt svimmel p.g.a. höyden, men har aldri følt noe siden. Byen ligger nemlig på 2.000 meter over havet.

För jeg reiste var jeg blitt informert om at biltrafikken og luftforutrensingen var kollosalt stor. Luften er mye bedre enn jeg hadde tenkt meg, mens biltettheten derimot er verre. Det er ca. 3,5 - 4 mill. biler bare her i byen og veiene er stort sett ufremkomelige. Gatene er heller ikke slik som i Mandal. Hovedårene er oftest med fra tre til fem filer hver vei, og gatene i sentrum er oftest énveiskjörte og med tilsvarende filer. P.g.a. trafikken ligger hastigheten i bysonen (også utenfor sentrum) sjeldent höyere enn 15-35 km/t. Midt på natten er det noe bedre. Ellers er det fantastisk mye "gøy" kjöring her og man må lete lenge etter en bil som ikke er bulket. Kjöringen foregår for det meste ved å bruke hornet og/eller gi tegn med hendene. Blinklys er luksus, dvs. det er montert på bilen, men fungerer oftest ikke, eller blir aldri brukt. Det er förövrig ingen biltillsyn og flere kjører blant annet på fri eksos. Bussene er verst stik, dem kan man höre på flere hundre meters avstand gjennom resten av trafikklarmen.

Dersom noen lurer på om det ikke finnes politi her, så kan jeg trøste dem med at det kryr av dem. De går rundt med seislopere på hoften, som cowboyene før i tiden, og har US-karabiner mellom knærne i bilen. Det er töffe karer, men like korrupte som alt ellers her nede. Gjør man noe galt i trafikken (f.eks kjøre på rödt lys) gir man dem sertifikatet (om man har det) med 50 pesos --ca.12 kr. inni.

Vel, mer enn nok av det øg mer av noe annet, d.v.s. noe mer positivt som f.eks. folkene. De er bare fantastisk vennlige og hyggelige. De kan være lette å sare, og har et höyt temperanent, men lar man være å egle seg innpå dem, så er de helt ubeskrivelige. En annen ting er klimaet. Med en dagstemp. på 25-30 gr. og 14-16 om natten, så synes jeg det er synd å klage. Temperaturen varierer noe med årstiden, men ikke så mye. Derimot er det litt forskjell når det gjelder regntid og törketid. Nå, f.eks. er det regntid og man kan resikere å få ei böye-eller to om dagen, men de varer maks. ca. 30 min. og så skinner sola igjen. For de som er interessert i mat og matlaging, så vil jeg si at den

SKJERNÖY POSTEN

Redaktör: Sigurd Aalvik
Tlf. 68611.

I redaksjonen: Håkon Karlsen,
Georg Walwick og Norvald
Jenssen.

Adr. Skjernøy, 4500 Mandal.
Postgirokonto: 5 42 53 68.

Kontakt i U.S.A.

Mrs. Elinor Kristiansen.

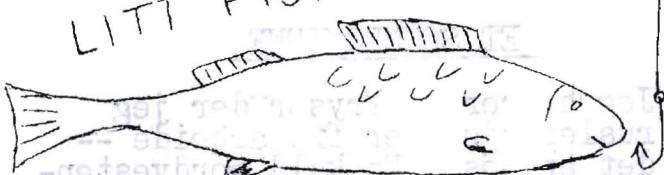
Adr. 853 - 58 st.

Brooklyn N.Y. 11220.

Abonnementspris pr. år kr. 10.-

U.S.A. \$ 2.-

LITT FISKEPRAT

Atter en sommer er snart forbi. Ja hvis en kall kalle det sommer, med all den kalde vestavinden var det nesten ikke til å komme på sjøen i hele juli måned. Og fisket har vært dårlig i sommer. Makrellen som er vår faste gjest, er helt uteblitt, det har mest ikke vært til å få steike-fisk på rigla, kanskje 10 - 15 stk. på morgen'en hvis en har vært heldig. Og de 3 smurpebatenne herfra har fått fra nesten ingenting til 6-7 tonn i hele sommer. Og de som driver med dorg har heller ikke fått noe særlig. Det er nok den kalde nordvesten som holder den fra land, men den

kan nok komme ennå, selv om vi i dag skriver 14. august.

Skulle en ha kokkefisk i sommer måtte en bruke de gode gamle fiskeredskapene som bunnsnøre og pilk. På den fikk en fint med torsk og kolje nede i luse-hålan" eller i de dype rennene.

Seien og lyra har også vært borte i sommer, og laksen er snart gått over i historien. John Walwick var den eneste på øya som hadde kilenot ute, han fisket vest på Færøy, og i laks og en svele ble helst fangsten i sommer. Så lite laks er det nok aldri fisket her utenfor øya, en må nok i aliefall tilbake til tida før garnet eller nota ble oppfunnet.

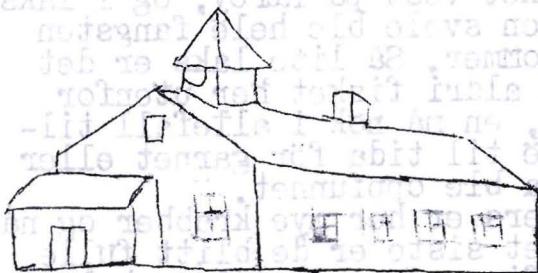
Ellers er her mye krabber og nå i det siste er de blitt fulle og fine, især de små og halvstore. Med litt uvær og sjödrag er krabbeteinene fullt av krabber, og prisen, kr. 2.- pr. stk. er billig i våre dager. Og så godt som det smaker, med majones på, nam - nam.

Hilsen fra Mexico (fra s.2)

mexikanske maten er meget spennende før man blir kjent med den. Men man kan selvsagt få all slags tenkelig annen mat også. Vannet fra springen bør ikke drikkes av utlendinger. En må også være litt forsiktig ang. hvor man spiser dersom man skal spise ute. Man kan ellers risikere å bli sittende på WC halve dagen med "blow out", noe jeg har hatt et par dager nå. Her nede snakker man spansk, og innbyggerne må jeg si har hatt visse vansker med språket sitt når jeg har snakket med dem.

Sist søndag tok to av jentene på jobben meg med ut for å se pyramidene eller "Tecthuacan" (the city of the gods). Det var et fantastisk syn. Det viktigste av byen ble bygget ca. år 50-300 e. Kr. Hovedparten av byen består av sol-pyramiden som er 65 m. høy (den har vært 75m.), og 225 m. høy. Den er bunnen, og måne-pyramiden som Neste side.

UNGDOMSFORENINGEN

Så står höstens virksomhet igjen for døren. Lillesalen er ennå ikke helt ferdig da arbeidet har ligget nede siden i vår p.g.a. materialmangel. Ellers har kapellet vært utleid til en del stevner og forskjellig annet.

Vi har den glede å medele at kapellet har mottatt en gave på kr. 20.000 fra Sigrid Karlsens ærvinger. Med denne storslattede gave ønsket de å vise sin takknemmelighet for den hjelp Sigrid fikk fra forskjellige Skjernøyfolk i de senere år.

På forsommeren ble det holdt en generalforsamling ang. opprettelse av et orgelfond og om orgelet kunne plasseres på galleriet. Det var kommet forespørsel om dette til menighetsrådet og det var også gitt en gave på ca. 5000 kr. til dette formål. Forslaget ble vedtatt med 19 mot 1 stemme. Det er således nå opprettet et fond til nytt piporgel til Skjernøy menighet, som alle som ønsker kan være med å bidra til.

Ungdomsforeningens fisketur i sommer gikk til Odd i nord-vest kuling og det var temmelig kaldt. Men tross været var det møtt fram en ganske god flokk med folk. Men fisk ble det i år heller lite med.

Já, snart kommer höstens program ut og bl.a. skal det være en 14 dagers mötéserie i höst. La oss være med å be for virksomheten, og at Guds rike må vokse.

Hilsen fra Mexico.

er noe mindre. Foruten disse kolosale pyramidene er det en masse mindre byggninger som har noen fantastiske utskjæringer og malerier. Bygningene er plassert tett i tett på begge sider av "De dödes vei", som er ca. 3,5 km. lang. Rundt disse bygverkene har det i sitt tid ligget en by, som på sitt mest hadde over 150 000 innb. Det er en fantastisk historie som spenner seg umriring denne kulturen som en gang var her oppe. Det finnes også tilsvarende bygverk lengre syd i landet sum jeg ikke har fått sett enda.

Vel, foreløpig bor jeg i koffert - d.v.s. på hotell, men jeg har så smått begynt å se meg om etter leilighet.

Hilsen Martin Berge.

ET SOMMERMINNE

Jeg hutrer og fryser der jeg rusler hjemover fra arbeide -- det er höst. En kald nordvestenwind uler rundt hushjörnene og en føler seg avkledd. Nei, vin tertöyet må fram. Jeg tenker uvirklig på sommerferien i Bogstuvågen på Skjernöya, hvor vi har vårt lille "sommerpalé". Blandt disse herlige sommerdagene mellom familie og venner, husker jeg spesielt en morgen. Det var tidlig, grytidlig, vekkeruret hadde nøttopp ringt, klokken var 5. Makrellen var kommet inn i fjorden og jeg vilte ut for å prøve fiskelykken.

Et blikk på himmelen overbevisete om en fin-fin dag. En ny ung sommerdag holder sitt inntog med glad fuglesang og fuglekvitring. Hele engen foran hytten ligner et eneste grønt teppe,

Til s. 6.

FRA SKJERNÖYA I GAMMEL TID.

Lærer P. Valvik, født i Valvika 1863, skrev som pensjonist, i 1930-årene, ned minner og slektshistorie. Det ble en ruvende bok på nærmere 300 sider. Skjernöyposten har fått anledning til å offentliggjøre utdrag av hans opptegnelser. Vi bringer her den förste artikkelen:

Min egen skoletid.

Nu var öya blitt delt i to skolekretser (1870). Östöya med gårdene Nedrē- og Ytre Farestad, Rosnes og Berge, var jo den störste krets og hadde fått "fast skole" i mine barneår. Det vil si man hadde leiet et litt större værelse i et hus på Nedre Farestad, og her holdt skolen stadig til. Man var enda kommet så langt at der var et slags pulter, noen lange svarte spetakler - med löse benker der rett som det var rullet över ende. Der var visst også antydning till veggtavle. Ellers var det jo yderst smått med undervisningsmateriell.

I denne kretsen gikk läreren rundt til de forskjellige oppsittere og spiste og sov, men fikk utbetalt en liten kostgodtgjørelse, så han kunne bo privat hvor han ville. Lønnen var også blitt noe bedre nå, det alminnelige var visst fra 80 til 100 daler - 300 til 400 kroner i årslönn.

Kretsen på vestsiden av öya var jo mindre. Den besto av gårdene Valvik, Dyrstad og Skjernöysund, og her var skolen i hele min skoletid omgangsskole og ble holdt to dager i hvert hus. På den tiden var det bare to hus i Valvika, men i det ene bodde både Ola Sandersén og Abram. På Dyrstad var det fem hus som nu, og i Skjernöysund var det 9 hus. Det ble 17 huslyder, og to dager hus hver, så skolen kunne altså rekke rundt kretsen på 34 dager. Så var det å begynne forfra igjen. Vi hadde imidlertid lärer sammen med Farestadkretsen, så vi hadde bare en måned skole om gangen.

Hvordan var så ordningen inne på den slik skole? Pultar og slikt kunne man jo ikke flytte med seg. Man fikk gjerne overlatt det störste og besté værelset i huset, men ofte var det likevel bare et lite kamers. Her ble satt inn et langt bord midt på gulvet. I den øvre ende og på begge sider av dette var stelt til benker ved at der var lagt bretter over et par stoler. Her satt barna tett inntil hinannen, de störste ved bordenden og de andre nedover etter alderen, guttene på den ene siden og jentene på den andre. Øverst ved bordenden satt altså den eldste og flinkeste gutten og den eldste og flinkeste jenten side om sidé som et ektepar, og jeg husker jeg hadde denne plassen nokså lenge. Läreren satt på en stol ved den nedre enden av bordet. Husets folk kunne rett som det var gå gjennom værelset eller komme inn og sitte der med arbeide, söm og strikking, ja jeg tror så men de brukte spinnerokken også. I en familie var der en gutt som var "rar". Han kom ofte inn og laget litt sirkus, til stor nörd for oss.

Et sted hvor det var en stor omhengsseng inne i skoletstuva var det dog verst. Mannen her var også noe rar av seg. Han var enkemann og sov i den store senga alene, men sto aldri opp før henimot middag. Hele formiddagen hørte vi derfor likesom en björn pusté og snorke innenfor omhenget, og frempå formiddagen så vi først et bustet hode omtrent overgrodd av en skog av hår og skjegg, stikke fram gjennom omhenget, og deretter kom hele den lodne kjempen voltende fram på gulvet i underbuksene. Og der ble nok ikke proppet megen visdom i oss mens gamlingen under sukk og stönn fikk på seg klærne og kom seg ut.

Dét var forresten mange slags rom vi kom inn i. Hos Abram, den ene naboen vår, var der en lang rar stue med bare et midtre vindu i den ene enden. Her under vinduet stod en bred dobbeltseng, så skolebor-

det måtte anbringes nede mot døren. De gipsete veggene var malt mørkebrune, så selv en soldag var rommet svært mørkt. Ved vinters-tid og i mørkt vær var det omrent umulig å se noe der vi satt, og lys var det ikke tale om å skaffe, de eide bare en lav liten parafinlampe i huset.

Dengang var det skikk derute å sette melkefatene på en hylle under loftet i dagligstuen, og jeg husker nok sporten vi drev med å telle disse. Det stod for oss at mange melkefat var tegn på velstand. Skoletiden om dagen var fra 9 - 12 og fra 1 - 4, unntatt lørdag, da ettermiddagen var fri. Vi fra Valvik og Dyrstad kunne derfor bare komme hjem til middag når skolen var påtten av disse gårdene. Når vi var i Skjernöysund måtte vi derfor ha mat med. Denne hadde vi i en tine, og var det flere søsken kunne tinen være nokså stor. Alminnelig var det smørbrød og en flaske melk i tinene, men det hendte jo at det var fisk og poteter eller stekt pølse, og det smakte godt. Var det kaldt var ble alle tinene plassert i et hjørne av stua, unntagen lørdag. Og når en viss kone i Skjernöysund kom inn i skolestua og sa: "Nå er middan ferdig, skolemester", så ble det alminnelig oppbrudd. Stentavler og bokér ble stuet sammen midt på bordet mens vi stormet frem, fant tinene våre, og utbar det så sant det var oppholdsvær, helst oppe i heia, og her forsvant maten nokså fort. Inne i stua skulle skolemesteren og familien spise, så det var ikke så greit å være der. I regnvær måtte vi ofte gå til takke med en lave. Etterpå lekte vi litt, om sommeren badet vi. I mine barneår fantes ikke opparbeidet kjørevei på Skjernøy. Adkomsten mellom gårdene snodde seg frem mellom stein og brisk, over hei og myr. Særlig var veien fra Vestøya til Skjernöysund stygg. Dér var myrer hvor en måtte hoppe fra stein til stein, og så måtte vi nedfor en bratt kleiv, Kirkekleva, hvor det nesten kunne gå på livet løs, særlig når jorden var frossen, og allerverst når det var is i bakkene. Man må huske på at vi til skolen alltid gikk på tresko. Da var det nesten bare å sette seg på baken og gli fra stein til stein.

Et sommerminne, (fra s. 4) pyntet med lövetann, prestekrage, o.l. Alt står i en eneste bloms-tring, alt dufter så friskt og godt. Sommerfuglene i sin fløyels-drakt flyr rundt og rundt. Biene som har rede under takskiegget på hytten begynner også å få det travelt. Luften er fylt av døns summing, i det de svirrer fra blomst til blomst i sin söken etter honning. Bekken under hytten klunker fornøyd sin melodi. Etter sin lange gang gjennom skogen, er den nå på vei mot sjøen. -- Også den har gjort sin gjerning. Fjorden ligger speilblank. Bare en mink lager små myke bølger, i det den svømmer ut mot terneskjæret. Over seg har den en hissig terne som hakker og skriker. Ternen har rede på skjæret og vil verne om sitt. Ingen slik stund blir en fylt av Takknemlighet over Skaperen vår

som har gitt oss livet og naturen vi kan glede oss over. Ja, Gud er uutgrunnelig der han øser av sitt forråd til oss.

-- Hilsen
fam. Harry Walvik

NYE LOVER I SKJÆRGÅRDEN?

Så er det fredningen av holmene her utenfor som har opptatt folk i sommer. Store og lille Slettingen, med holmene rundt, Store Vengelsholmen og halve Skjöringa skal brukes til fuglereservater og det blir forbudt å gå i land på disse holmene i tidsrommet 15/4 til 15/7, altså i 3 vårmånader. Grunnen er at fuglene blir forstyrret i ruge-tiden. En av hensiktene er å frede den store sildemåken og andre måker og fuglearter, men

jeg tror denne fredningen er begynt i den gale enden! Det viser seg at sildemåken og stormåkena er noen store rovfugler. Jeg har selv sett at de har tatt og slukt ærfuglunger hele og likeledes jordrotter, og i kirsebær- og morelltrærne kan de gjøre 'rent bord' på en natt. Og denne måkearten er mangedoblet i løpet av 20-30 år.

Kan bare ta Slettingen som et eksempel. For ca. 20 år siden var det bare 1 - 3 reir av stormåker der ute, mens det var store mengder med småmåke- og ternereir, og noen få tjeld- og øre- reir. I fjer og i år var det bare 4-5 småmåkereir igjen, mens det var mellom 60 og 80 sildemåke og stormåkereir, ternereirene var helt vekk. Det vil si at stormåkene fortrenger alle småmåkene, ternene og andre sjøfugler. Det samme er tilfelle på de andre holmene her utenfor. At måkebestanden minker, som forskerne påstår, har i alle fall folk fra Skjernøya, som har ferdes i skjærgården i 50-60 år, ingen tro på. Bestanden har tvertimot økt kraftig de siste 20 årene og grunneierne her protestert kraftig på at miljøverndepartementet vil frede disse holmene for ferdsel i de 3 vår- og sommermånedene.---- Det som var mer fornuftig var å frede alt fugleliv, med tilsvarende restriksjoner, på Nebaholmen, Kopperholmene, og noen små holmer inne i Nordfjorden. Her er småmåker, terner og tjeld fremdeles i overveldende flertall, og snart et av de siste 'fristeder' de har igjen rundt her. Mens derimot villminken burde beskattes og premieres langt höyere enn tiifellet er i dag. Den har økt kraftig i de senere år og er en eggrovver av rang. Den kan rydde en liten hølme ren i løpet av en formiddag.-----

Vi skal ha enda litt mer måkeprat, denne gang fra en av de berørte grunneiere.

FLYVENDE MÅKE FORTELL?

Dar vi var på befaring med folk fra Friluftsnemnda og Fylkesmannens kontor 7. august i år var det Skjöringen og Store Vengelsholmen det gjalt å få lagt ut til fuglereservat, fortrinnsvis bevaring av sildemåker osv. som hadde spesielt store hekkekolonier på nevnte holmer.

Ovin Udös tall fra telling på Store Vengelsholmen i 1976:

Fiskemåke	10	stk.
Gråmåke	14	"
Sildemåke	226	"
Svartbak	17	"
Totalt	257	stk.?

Etter hans uttalelse hadde særlig sildemåken formert seg kraftig. Så hvorfor legge mere band på våre eiendommer, når fuglelivet greier seg godt selv.

Blir denne verneplanen gjennomfört vil det si i praksis at ingen uten grunneier, som har sauер der ute, har lov til å gå i land. Han kan snarest se til dyrene, men må fjerne seg så fort som mulig. Dette forbudet gjelder mellom 15. april og 15. juli. Så det kan ikke nytte å ta familien og kaffikjelen med seg til disse steder, for da har en begått løvbrudd og kan bli vist bort. Det er også nevnt som et forslag at det skal være et 50 meters karantenebælte rundt disse holmer, og da er Skjöringsundet teoretisk ikke farbart. Etter uttalelse og enstemmig protest fra grunneierne, er det ingen som skjönner noe av at måka skal vernes.

Tjeld, tyvjo, storspove, teist, heilo, terne, ærfugle og ringgås, alle disse nevnte arter er enten jagd eller utryddet fra nevnte hølmer. Er det på grunn av måka?

Da noen av naboholmene er oppkjøpt til friluftsonråde, med mye utfart, blir det til at øyas folk mye benytter Store Vengelsholmen og Skjöringen

FÅVANDE MÅKE FORSTÅ

til berglytterer og kaffekos. Så det er kolossal ergerlig om ikke folk kan benytte dem som før, men gjerne uten hund.

A. G.

SMÅNYTT FRA ØYA.

Lördag 27/7 arrangerte Skjernøy. Vel en såkalt Skjernöydag herute. Dë hadde "loppeauksjon", salg av kaffe, nystekte væfler, pölser, iskrem etc. Der var også oppvisning i "gymnastikk moderne" av en jentetropp, samt utkifte gutter og manfolk som viste sine künster på en trampoline.

Dagen ble en enorm sukses. Det var samlet folk både 2 og 3 ganger øyas befolkning rundt skoleplanen. Bilene sto parkert tett i tett fra Saltvolla til langt opp i Kapellbakken til Bergsdalen. Salget gikk strykende, med Jostein Handal som auksjonaarius. Det ble budt fram mange forskjellige ting. Nye brukbare ting ble fornoldsvise rimelige, mens gamle ting kom godt opp i pris. Spesielt gamle fiskegarn med glasskuletinnel var det en veldig frift etter. Det kom inn ca. 15.500 kr og det var de strålende godt fornöyd med. Pengene vil bli brukt til å finansiere nye fotocellebrytere på lyspunktene rundt om på øya. Vi tipper de kommer til å gjenta dette til neste år.

St. Hans var i år en vakker kveld. Godt og varmt og helt stille og det var atipatil en lördag, så det var livlig over alt. Hundrevis av båter töffet på fjorden og det var bål ved så og sì hver eneste hytte. Ja, det var et flott skue.

Ytre Farestad har igjen fått sin snurpebåt. Det er Herman Syvertsen med sonner som har gått til anskaffelse av en gavlbåt på over 30 fot og en 36 hk. Marna diesel. Dessverre har det vært heller lite makrell å snurpe etter til denne tid. Vi ønsker dem hell og lykke med båten.

Det er også blitt innkjøpt en 43 fots kutter til Versterøya. Magnar Langeland med frue var helt oppe i Reine i Lofoten og kjørte den, og de kjørte den selvt til Dyrstad. Båten er godt vedlikeholdt og har mye teknisk utstyr. Motoren er en 140 hk. Volvo Penta.

Ja, når det gjelder båter, særlig da turbåter, er det kommet mange nye til øya bare i sommer. Store og fine er de, og med kraftige motorer. De er fine å dra på ferieturer med langs kysten, noe som er blitt ganske populært. Det er ikke lengre spørsmål om bil eller båt, men heller både og.

Redningsskøyteskipper Svendsen m/fam har nå flyttet fra Dyrstad til Frøysland i Mandal, da det ikke var mulig å få kjøpt eller bygd hus på øya. Det er så å si byggestopp over hele øya nå, da også kibakkledningen som rennes ut i Valvik er fullt ut belastet. Alle hus som i den senere tid er reist opp i Dyrstadheia har ført kloakken til nettet i Valvik. Den oneste plassen det fortsatt er mulig å få opp hus er på Dyrstad, hvor det ennå kan bli koplet til noen hus. I nær framtid skal det føres opp to nye hus. Det ene er for Svein Walwick (barnebarn til Alf og Gudrun Abrahamson) som skal bygge nordvest av Dyrstadstranda, og det andre er til Bjørg Sylvi (f. Christensen), som blir den siste som får lov å bygge i Dyrstadheia. Tomtearbeidet er allerede i full gang. I huset til Kurt Dyrstad, hvor Svendsen m/fam bodde, er det allerede flyttet inn to voksne og fire barn.

Veien til Vesteröya er blitt stukket ut i sommer og vi får inderlig håpe at dette blir det endelige, for nå må noe gjøres. Det er også lovet at veien skal påbegynnes i 1980-81. Etter det vil vi forstå av stikkingen, skal svingen i Kjosdalsbukta rettes ut, og veien her heves og Kapellbakken skal senkes flere meter i toppen. Det samme skal Valvibakken og ellers skal svingene over øya rettes ut atskillig. Men det er mye som skal ordnes med framming, skjønrigg, en kan begynne selve arbeidet.

Skjernöya var representert i Sørlandssendingen i radio en tirsdag ettermiddag i sommer. Programmet ble sendt direkte fra båten "Kapri" som de hadde leid for å seile rundt på kysten med for å ta opp programmer. I sendinga fra Skjernöy medvirket Per Fasselund med gitar og Harald Liseth med trekkspill. German Gabrielsen hadde litt historie. For "Krambua" fortalte den nye bestyreren og Åse Bornøy. For Skjernöyposten, Sigurd Aalvik og for Idrettslaget, Håkon Karlsen. Ellers var det intervju med Synnöve Karlsen, en del båtfolk og turister. Vi vil si det var et meget artig innslag og det samlet også en god del folk på brygga og i mange båter.

Det har også i år vært mange turister på øya. Nesten over alt kunne en treffen folk, fra toppen av Grodevarden til det ytterste lille nes. Særlig er tyskerne gode til å finne fram. Ved Kjödna har det, som tidligere år, vært et yrende badeliv, for til tross for den kalde nordvesten var det 29 solskinnsdager i juli. Vi kan godt forstå at folk blir litt ergerlige når de kommer opp til Stølen og skal bade, og så har en tysk turist satt teltet sitt over hele badeplassen. Dette har gjentatt seg flere ganger i sommer. Men vi kan også forstå den tyske familien som hadde ligget og solet seg, og da de kom til bilen var det påhengt en lapp skrevet på feilfritt tysk flere

punkter om at de var uønsket, og lappen sluttet med at de måtte huske at denne øya ble tvangsevakuert av deres landsmenn under krigen. Er det rart at mannen gikk til "Lindesnes" med lappen. Hvis noen turister ergrer oss, går det an å si fra på en mye mer anstendig måte enn å trekke inn ting som skjedde for lenge siden og som i alle tilfeller disse folkene ikke kunne hjelpe noe for i det hale tatt.

Det har også hendt mindre hyggelige ting i sommer. To ganger har det vært tilstelninger på Hellersøy. Den ene gang St. Hans aften og den andre gang i forbindelse med et rockeshow i sistå halvdøi av juli. Og begge ganger har folk fra Farestad vært og ryddet opp etter dem. Det så ikke ut, med flere hundre flasker som lå knust og det var ellers griset til over alt. Flere effekter, så som telt og sovepose var gjenglemt der ute. Det er hite omtenksomt å forlate plassen i en slik forfatning, og en får håpe at dette ikke vil gjenta seg.

Vi vil på det hjerteligst gratulere Irene Jenssen som forlovet seg med Olav Nilsen, Valand, nå i juli. Irene skal forresten, sammen med Liv Brit, overta avskrivning på stensiler for "Skjernöyposten" foreløpig, da vårt redaksjonsmedlem Norvald Jenssen har reist til Oslo for å videturda seg i sitt yrke, heit fram til varen.

Vi vil likeledes gratulere Nora og Eilif Christensen, Valvik med en datter i juli.

Theresie Hansen fylte 85 år den 4/7. Vi sender henne en forsiktig gratulasjon.

Og samtidig vil vi gratulere Berner Berge som fyller 80 år den 13/10.

Der er i år 9 barn fra øya som begynner på den lange og møy-sommelige veien til kunnskap og visdom. Det er: Gry Vågvoll, Rosnes, Merete Syrdahl og Øyvind Liseth, Nedre Farestad,

Per Tønnes Berge, Berge, Magne Christensen og Morten Aalvik, Valvik, Mattis Kjellin, Alf Gunnar Abrahamsen og Anja Hagen, Dyrstad. De begynte på Ima barneskole nå i aug. Vi ønsker dem lykke til. Av de 6 som sluttet på Ungdomsskolen i år, fortsetter to jenter på gymnasiet og to jenter og to gutter går på yrkesskole på forskjellige linjer.

Det er nå satt opp fotocellebrytere på alle lyspunktene på øya, det vil si at lysene slukkes og tennes automatisk morgen og kveld. Det er Skjernøy Væl som har forsøkt beløpet av midlene som kom inn på loppemarkedet.

Det er kommune- og fylkesvalg 17. sept. i år, og etter mantallslisten er det 196 stemmeberettige på Skjernøy. En rekke personer, menn og kvinner fra øya er ført opp på de forskjellige lister, og vi håper at folk stemmer på og kumulerer kandidatene herfra så vi kan få inn en representant eller to fra øya i bestyret.

Det er kommet ny bestyrer på Skjernøy Handelslag igjen, Bjarne Byremo, som kommer fra Byremo. Han har hatt sin kone + 2-3 andre vekselvis til hjelp i sommer. Det har vært god handel i sommer med alle turistene. Vi håper dette vil fortsette og at spesielt øyas befolkning vil støtte opp om sin nærbutikk, så den får betingelse til å kunne greie seg. Med de høye avgifter og fonninger det er i dag, skal det ganske stor omsetning til for å holde det gående.

Skjernöymarsjen ble avviklet søndag 26. aug. i strålende sensommervær. Det var i underkant av 900 deltagere, eller noe mindre enn i fjor. Folk koste seg i det fine været og spesielt er rasteplassen ved Dyrstad skolehus en enestående fin plass å slappe av. Overskuddet vil i år gå til hjelptil å finansiere en idrettsplass/balllokke i Blötekjær i Valvik. Her har Harald Aalvik stilt et areal til disposisjon for en lengre tid, eller til en permanent idrettsplass kan komme på øya.

Men det er mye som må gjøres og det førsteblir å rydde området for kratt og småtrær. Dette vil bli gjort på dugnad, og vi håper det er mange som er villige til å møte opp når budstikka går.

Politibåten i Kr. sand har i sommer patruljert i distriktet til og med Mandal. Den har også vært ute på Skjernøy, og bl.a. gitt folk påbud om å få sine motorbåter registrert. Ingen er visstnok blitt multert, men det har framskyndet registreringen av alle motordrevne båter.

Det var som kjent nesten ikke laks i år, men John Walwick fikk en annen fangst i laksegarnet en dag. Han kom slepende inn i Dyrstadvåa med en levende brugde på 2-300 kg, bundet fast i halen. Etter at den var blitt behørig beskuet, ble den sluppet fri og kunne svømme til havs igjen.

Makrellfisket har tatt seg noe opp den siste tiden. En har enkelte dager fått en del på dørj og smurperne har tatt noen ganske bra fangster. Dyrstadgudan ligger nok best ann med ca. 14 tonn pr. i dag (28/8). Herman Syvertsen følger også godt med og har fått et par bra fangster på vel 2 og 4,7 tonn og har tils. ca. 10 tonn. Det er moro at de kan få det til å klaffe når de satser så pass på det. Ellers er det på Vesterøya at rekrutteringen til fiskeryrket er størst. Der er hele 7 ung gutter som vil satse på fisking. Noen av dem er med Lindesnesskjøter og gjør det ganske godt. Og Jan Atle Abrahamsen har begynt på Fiskerfagskolen i Bergen. Vi får bare håpe at der er grunnlag for den nye optimismen til fiskeryrket.

Vi er kommet til slutten av aug. og de siste par ukene har det vært ganske bra vær. Og det kan vi saktens trenge for høsten for alvor setter inn. Vi sier takk for i sommer og er som vanlig tilbake når det lir mot jul.